

talt tror jeg ikke, at disse Folk selv mene det alvorligt. Jeg tænker, at i Tilfælde af, at der virkelig blev Tale om at hente Hjælp udenfra — naar man truer dermed, kan man vel ogsaa tænke sig dette Tilfælde — jeg siger, hvis noget Saadant skete, saa tror jeg, at det ærede Medlem for Helsingør og alle de, der ellers sværge til disse Blade, ville være rede til at gaa med os for at danne et Folk, som forstod at værne sin indre Frihed med Vaaben. Jeg vil sige, at hvis en dansk Mand, som ikke havde Vaaben, ikke skaffede sig Vaaben for at værne om vor Frihed ved en saadan Leilighed, fortjente han ikke Navnet af dansk Mand. Er det da forargeligt, at det bliver sagt i den lovgivende Forsamling, at vi ville værne vor Frihed, om det skulde være, med Vaaben? Det er nu i Virktigt ikke blevet sagt paa denne Maade, men har dette været Meningen, saa staa jeg fuldstændig ved det. Som min ærede Sidsmand (Holm) hentydede til, er det sagt, at der mulig kunde ske Brud fra oven paa vor Forfatning, og som det ærede Medlem for Helsingør antydede, kunde der komme Folk i Gardeuniform her ind for at jage os ud, uden at vi vilde værges os med Vaaben; men alt dette tror jeg slet ikke laa i de omtalte Ord. Jeg tror hverken, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds eller Nogen af os kunde tænke os det Tilfælde, at vi havde en Regjering, som vilde bryde Forfatningen ved at bære sig saaledes ad. Det, tilstaaer jeg, ligger fjernt fra vor Tanke, det maa vi overlade til de Herrer paa den anden Side, som omgaaes med disse høit forunderlige Tanker om, hvorledes man vil gjøre det af med Folkethinget, og som syssle med behagelige Forestillinger om, hvorledes de i saa Tilfælde vilde stille sig.

Sagd: Den Forklaring er meget findrig, men den gaar ikke (Munterhed). Vi have hørt alt for ofte og altfor mange Antydninger af den Art, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) fremkom med, til, at den ærede sidste Talers Forklaring kan løbe glat ned. Det er jo ikke første Gang, at slige Antydninger ere komne frem, og jeg maa sige, at den ærede Talers egne Uttringer lade sig ikke alle forene med hans Forklaring; thi naar han omtalte, at man ogsaa i gamle Dage mødte til Raaring med Skjold og Spyd osv., var det ikke for at marsjere op til Parade, men det var for, hvis det var nødvendigt, at bruge disse Vaaben, og naar det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds taler om et Bælgerfolk i Vaaben, kan man ei heller forudsætte, at Meningen skulde være, at disse Folk for at spille Komedie skulde marsjere op med Vaaben, men Meningen maa vel være, at de skulde bruge dem, naar det var nødvendigt. Jeg vil tilstaa, at, dersom jeg stillede mig paa et Partistandpunkt, kunde jeg ganske godt lide dette. Nu se vi jo saa tidt, at et Valgs Udfald kan

blive afgjort af et lille Dvorttal af lidet myndige Bælgere, som loffes, hidses og drives op, for at afgive deres Stemme. Naar derimod Bælgerne mødte beærbrede, og Enhver var rede til at kænpe for sin Kandidat, er jeg vis paa, at vi mange Gange fik et ganske andet Udfald af Valgene, og vist er det i ethvert Fald, at, naar Bælgerne havde faaet Leilighed til et Par Gange rigtig at mørbanke hverandre (Munterhed), vilde de ganske vist for Fremtiden huske paa, at, naar man skal slaas, skal man ogsaa have Noget at slaas for; saa klager man ikke over helt Skind, men man maa have en virkelig Grund til Klage at kæmpe for. Men der stiller sig en lille Hindring i Veien for denne smukke Tanke, og det er Grundlovens Ord i § 2, hvor der staaer, at den udøvende Magt er hos Kongen. Det er nu engang saaledes, at, da Grundloven blev givet med den Konges Samtykke, som den Gang endnu havde den suveræne Magt aldeles ubestaaen, maatte de Herrer tage til Takke med den i den Skikkelse, hvori de have faaet den. Den udøvende Magt forblev haade efter Grundloven af 1849 og alle senere Grundlovsforandringer hos Kongen, og naar den udøvende Magt lovlig er alene hos Kongen, tør intet „Folk i Vaaben“ nogensinde reise sig uden paa hans Befaling — men aldrig imod, hvad der besluttet af Kongen og hans Raad. Man kan tale, saa længe man vil, om, hvorledes denne Garanti er, saa have vi dog nu engang ingen anden Garanti for Lovenes Opretholdelse her i Landet, end at den udøvende Magt er i Hænderne paa en loyal Konge. Det er den bedste Garanti, og naar man udstøder saadanne Trusler, som indirekte eller direkte skjule sig i de paaanførte Uttringer af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), vil jeg sige, at det er den Slags Ord, hvormed man paa kalder Reaktionen; thi dersom jeg virkelig troede, at det var Hensigten at skabe et „Folk i Vaaben“ til saadant Brug, erklærer jeg her i den danske Rigsdag, at saa vilde jeg anse Reaktionen for berettiget; thi saa ligger der i den Slags Udtryk allerede en Hentydning til Revolution. Jeg er for mit Vedkommende ikke noget Dieblit i Tvivl om, at den ærede Rigsdagsmand for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) har i disse Ord udtalt Mære, end han kan svare til, og hvis det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holtstein-Debreborg) og hans Meningsfæller godkjende hine Ord, saa siger jeg, at saa gjøre de Herrer et Skridt, som kan have skjæbnsvangre Følger. Det beder jeg dem tænke over. Mand, der aldrig have tænkt sig Muligheden af en Reaktion eller have havt mindste Tilbøjelighed til en saadan, kunne blive omstemte, naar saadanne Uttringer fremkomme i det danske Folkething. Jeg vil dernæst bemærke, at, naar vi skulle blive enige om vort Forsvarsvæsen, da er det ikke i saadanne Tiemed. Da vi vedtogte Loven om den